

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 189/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 189/02

Sprawa C-699/21, E.D.L. (Podstawa odmowy związana z chorobą): Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko E.D.L. [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Artykuł 23 ust. 4 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Podstawy odmowy wykonania – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Obowiązek lojalnej współpracy – Odroczenie wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania – Ciężka, przewlekła i potencjalnie nieodwracalna choroba – Ryzyko poważnego uszczerbku na zdrowiu osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania]

2

2023/C 189/03	Sprawa C-1/23 PPU, Afrin: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – X; Y; A, ustawowo reprezentowany przez X i Y; B, ustawowo reprezentowany przez X i Y/État belge [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2003/86/WE – Prawo do łączenia rodzin – Artykuł 5 ust. 1 – Złożenie wniosku o wjazd i pobyt w celu wykonania prawa do łączenia rodziny – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące obowiązek złożenia przez członków rodziny członka rodziny rozdzielonej wniosku osobiście we właściwej placówce dyplomatycznej tego państwa członkowskiego – Niemożność udania się do tej placówki lub nadmierna trudność w udaniu się do niej – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7 i 24]	3
2023/C 189/04	Sprawa C-619/22, Sinda & V R: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 20 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zemgales rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Sinda & V R”/Rīgas domes Satiksmes departaments [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg przedstawienia kontekstu prawnego sporu w postępowaniu głównym – Wymóg wskazania związku między przepisami prawa Unii, o których wykładnię wniesiono, a mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]	4
2023/C 189/05	Sprawa C-703/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 listopada 2022 r. – WU/Directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR)	4
2023/C 189/06	Sprawa C-707/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 17 listopada 2022 r. – Minister van Infrastructuur en Waterstaat/AVRO-TROS	5
2023/C 189/07	Sprawa C-719/22, Openbaar Ministerie i Federale Overheidsdienst Financiën: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 24 listopada 2022 r. – Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst Financiën/Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV	5
2023/C 189/08	Sprawa C-751/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 12 października 2022 r. w sprawie T-222/21, Shopify / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej – Rossi and Others (Shoppi), wniesione w dniu 8 grudnia 2022 r. przez Shopify Inc.	6
2023/C 189/09	Sprawa C-780/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 października 2022 r. w sprawie T-231/21, Praesidiad/EUIPO – Zaun (Poteau), wniesione w dniu 22 grudnia 2022 r. przez Zaun Ltd	7
2023/C 189/10	Sprawa C-7/23, Marvesa Rotterdam: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 10 stycznia 2023 r. – Marvesa Rotterdam NV/Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketten (FAVV)	7
2023/C 189/11	Sprawa C-42/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2022 r. w sprawie T-678/21, Mendes/EUIPO – Actial Farmaceutica Srl, wniesione w dniu 28 stycznia 2023 r. przez Mendes SA	8
2023/C 189/12	Sprawa C-51/23 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 listopada 2022 r. w sprawie T-640/20, Validity / Komisja, wniesione w dniu 1 lutego 2023 r. przez Validity Foundation – Mental Disability Advocacy Centre	8
2023/C 189/13	Sprawa C-53/23, Asociația „Forumul Judecătorilor din România”: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 2 marca 2023 r. – Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”/Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Procurorul General al României	9
2023/C 189/14	Sprawa C-61/23, Ekostroy: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 7 lutego 2023 r. – „Ekostroy” EOOD / Agencija „Pytna infrastruktura”	10
2023/C 189/15	Sprawa C-76/23, Cobult: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 13 lutego 2023 r. – Cobult UG/TAP Air Portugal SA	10

2023/C 189/16	Sprawa C-78/23, Deutsche Lufthansa: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Steinfurt (Niemcy) w dniu 14 lutego 2023 r. – UE/Deutsche Lufthansa AG	11
2023/C 189/17	Sprawa C-89/23, Companhia União de Crédito Popular: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 16 lutego 2023 r. – Companhia União de Crédito Popular SARL/Autoridade Tributária e Aduaneira	12
2023/C 189/18	Sprawa C-92/23: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry	12
2023/C 189/19	Sprawa C-104/23, A GmbH & Co. KG: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 22 lutego 2023 r. – A GmbH & Co. KG/Hauptzollamt B	14
2023/C 189/20	Sprawa C-106/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-490/21, Vanhoudt/EBI, wniesione w dniu 22 lutego 2023 r. przez Patricka Vanhoudta	14
2023/C 189/21	Sprawa C-107/23 PPU, Lin: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 22 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.	15
2023/C 189/22	Sprawa C-109/23, Jeremak: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 23 lutego 2023 r. – GM i ON/PR	16
2023/C 189/23	Sprawa C-125/23, Unedic: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Francja) w dniu 1 marca 2023 r. – Association Unedic délégation AGS de Marseille / V, W, X, Y, Z, syndyk masy upadłości spółki K	17
2023/C 189/24	Sprawa C-126/23, Burdene: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 2 marca 2023 r. – UD, QO, VU, LO, CA/Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Interno	18
2023/C 189/25	Sprawa C-134/23, Elliniko Symvoulío gia tous Prosfyges: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 7 marca 2023 r. – Somateio „Elliniko Symvoulío gia tous Prosfyges”, Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaió”/Ypourgos Exoterikon, Ypourgos Metanastefsis kai Asylou	19
2023/C 189/26	Sprawa C-157/23, Ford Italia: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 13 marca 2023 r. – Ford Italia SpA/ZP, Stracciari SpA	19
2023/C 189/27	Sprawa C-161/23, Lireva Investments i in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa) w dniu 16 marca 2023 r. – VL, ZS, Lireva Investments Limited, VI, FORTRESS FINANCE Inc./Latvijas Republikas Saeima	20
2023/C 189/28	Sprawa C-163/23, Palognali: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Bologna (Włochy) w dniu 14 marca 2023 r. – Governo Italiano/UX	21
2023/C 189/29	Sprawa C-164/23, VOLÁNBUSZ: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék (Węgry) w dniu 16 marca 2023 r. – VOLÁNBUSZ Zrt./Bács-Kiskun Vármegei Kormányhivatal	22
2023/C 189/30	Sprawa C-166/23, Nouryon Functional Chemicals: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Mark- och miljööverdomstolen) (Szwecja) w dniu 17 marca 2023 r. – Naturvårdsverket/Nouryon Functional Chemicals AB	23
2023/C 189/31	Sprawa C-170/23, trendtours Touristik: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 marca 2023 r. – trendtours Touristik GmbH / SH	24
2023/C 189/32	Sprawa C-204/23, Lufthanza Linee Aeree Germaniche i in.: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 28 marca 2023 r. – Autorità di regolazione dei trasporti/Lufthanza Linee Aeree Germaniche i in.	24

2023/C 189/33	Sprawa C-208/23, Martiesta: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 30 marca 2023 r. – AX	25
2023/C 189/34	Sprawa C-210/23: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska	25
2023/C 189/35	Sprawa C-252/23 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 lutego 2023 r. w sprawie T-81/22 Euranimi/Komisja wniesione w dniu 17 kwietnia 2023 r. przez European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi)	26
Sąd		
2023/C 189/36	Sprawa T-39/21: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – PP i in./Parlament [Służba publiczna – Urzędnicy – Kryzys sanitarny związany z pandemią COVID-19 – Decyzja zezwalająca na wykonywanie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy celem opieki nad bliskimi zamieszkującymi poza miejsce zatrudnienia – Brak możliwości wykonywania telepracy poza miejsce zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy – Nieprawidłowości w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi – Decyzja uwzględniająca wniosek o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy – Brak interesu prawnego – Niedopuszczalność – Wynagrodzenie – Zawieszenie dodatku zagranicznego – Artykuły 62 i 69 regulaminu pracowniczego – Naruszenie art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego] .	28
2023/C 189/37	Sprawa T-749/21: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Gerhard Grund Gerüste/EUIPO – Josef-Grund-Gerüstbau (Josef Grund Gerüstbau) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Josef Grund Gerüstbau – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy grund – Względna podstawa unieważnienia – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	29
2023/C 189/38	Sprawa T-61/22: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – OD/Eurojust [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Tymczasowe przeniesienie z urzędu w interesie służby – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego – Wniosek o udzielenie wsparcia – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Tymczasowe odseparowanie od siebie stron konfliktu – Pojęcie „aktu niekorzystnego” – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność]	29
2023/C 189/39	Sprawa T-74/22: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Siemens/Parlament [Zamówienia publiczne – Zamówienia publiczne na roboty budowlane – Postępowanie przetargowe – Modernizacja systemu przeciwpożarowego w budynkach Parlamentu w Strasburgu – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innym oferentom – Odpowiedzialność pozaumowna]	30
2023/C 189/40	Sprawa T-162/22: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – OQ/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna – Wydalenie ze służby bez obniżenia praw do emerytury – Artykuł 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia]	30
2023/C 189/41	Sprawa T-491/22: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Zitro International/EUIPO – e-gaming (Smiley noszący cylinder) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego postać smiley noszącą cylinder – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający postać fantastyczną – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] .	31
2023/C 189/42	Sprawa T-183/22: Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Eggers & Franke/EUIPO – E. & J. Gallo Winery (EF) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]	32
2023/C 189/43	Sprawa T-184/22: Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Eggers & Franke/EUIPO – E. & J. Gallo Winery (E & F) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]	32
2023/C 189/44	Sprawa T-472/22: Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils (Near-to-Prime) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Near-to-Prime – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	33
2023/C 189/45	Sprawa T-116/23: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2023 r. – Medel i in./Komisja	33

2023/C 189/46	Sprawa T-142/23: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Swenters/Komisja Europejska	35
2023/C 189/47	Sprawa T-182/23: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2023 r. – Innovation & Entrepreneurship Business School / EUIPO – Thinksales (Sales School Powered by IEBS)	36
2023/C 189/48	Sprawa T-185/23: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2023 r. – Insomnia/EUIPO – Black Insomnia Coffee (BLACK INSOMNIA)	36
2023/C 189/49	Sprawa T-186/23: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2023 r. – Insomnia/EUIPO – Black Insomnia Coffee (BLACK INSOMNIA COFFEE COMPANY)	37
2023/C 189/50	Sprawa T-188/23: Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – IU Internationale Hochschule / EUIPO (IU International University of Applied Sciences)	38
2023/C 189/51	Sprawa T-189/23: Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – The Mochi Ice Cream Company/EUIPO (my mochi)	38
2023/C 189/52	Sprawa T-192/23: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2023 r. – Peikko Group / EUIPO – Anstar (Kształt belek metalowych do budowy)	39
2023/C 189/53	Sprawa T-193/23: Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – MegaFon/Rada	40
2023/C 189/54	Sprawa T-194/23: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2023 r. – Fractal Analytics/EUIPO – Fractalia Remote Systems (FRACTALIA)	41
2023/C 189/55	Sprawa T-201/23: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2023 r. – CRA / Rada	41
2023/C 189/56	Sprawa T-203/23: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2023 r. – Studiocanal/EUIPO – Leonine Distribution (ARTHAUS)	42
2023/C 189/57	Sprawa T-204/23: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2023 r. – Studiocanal/EUIPO – Leonine Distribution (ARTHAUS)	43

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 189/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 179 z 22.5.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 173 z 15.5.2023

Dz.U. C 164 z 8.5.2023

Dz.U. C 155 z 2.5.2023

Dz.U. C 134 z 17.4.2023

Dz.U. C 127 z 11.4.2023

Dz.U. C 121 z 3.4.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko E.D.L.

[Sprawa C-699/21 ⁽¹⁾, E.D.L. (Podstawa odmowy związana z chorobą)]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Artykuł 23 ust. 4 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Podstawy odmowy wykonania – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Obowiązek lojalnej współpracy – Odroczenie wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania – Ciężka, przewlekła i potencjalnie nieodwracalna choroba – Ryzyko poważnego uszczerbku na zdrowiu osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania]

(2023/C 189/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

Strona, której dotyczy nakaz: E.D.L.

przy udziale: Presidente del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 i art. 23 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w świetle art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

- w przypadku gdy zachodzą poważne podstawy, aby uznać, że przekazanie – w ramach wykonania europejskiego nakazu aresztowania – osoby, której nakaz ten dotyczy, może w sposób oczywisty zagrozić jej zdrowiu, wykonujący nakaz organ sądowy może w drodze wyjątku czasowo odroczyć to przekazanie;
- w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy mający zdecydować o przekazaniu – w ramach wykonania europejskiego nakazu aresztowania – ciężko chorej osoby, której nakaz ten dotyczy, dojdzie do wniosku, że zachodzą poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, iż przekazanie to wiązałoby się dla tej osoby z rzeczywistym ryzykiem znaczącego skrócenia oczekiwanej długości życia lub szybkiego, znaczącego i nieodwracalnego pogorszenia się stanu zdrowia, musi on odroczyć wspomniane przekazanie i zwrócić się do wydającego nakaz organu sądowego o udzielenie wszelkich informacji odnoszących się do warunków jej zamierzanego ścigania lub pozbawienia wolności, a także do możliwości dostosowania tych warunków do jej stanu zdrowia, aby zapobiec urzeczywistnieniu się takiego ryzyka;

- jeżeli w świetle informacji udzielonych przez wydający nakaz organ sądowy oraz wszelkich innych informacji, którymi wykonujący nakaz organ sądowy dysponuje, okaże się, że ryzyka tego nie można w rozsądnym terminie wykluczyć, ten ostatni organ musi odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania. Jeżeli natomiast wspomniane ryzyko można w takim terminie wykluczyć, należy ustalić z wydającym nakaz organem sądowym nową datę przekazania.

(¹) Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – X; Y; A, ustawowo reprezentowany przez X i Y; B, ustawowo reprezentowany przez X i Y/État belge

(Sprawa C-1/23 PPU (¹), Afrin (²))

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2003/86/WE – Prawo do łączenia rodzin – Artykuł 5 ust. 1 – Złożenie wniosku o wjazd i pobyt w celu wykonania prawa do łączenia rodziny – Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące obowiązek złożenia przez członków rodziny członka rodziny rozdzielonej wniosku osobiście we właściwej placówce dyplomatycznej tego państwa członkowskiego – Niemożność udania się do tej placówki lub nadmierna trudność w udaniu się do niej – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7 i 24]

(2023/C 189/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X; Y; A, ustawowo reprezentowany przez X i Y; B, ustawowo reprezentowany przez X i Y

Strona przeciwna: État belge

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin w związku z art. 7 oraz art. 24 ust. 2 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które do celów złożenia wniosku o wjazd i pobyt w ramach łączenia rodziny wymaga, aby członkowie rodziny członka rodziny rozdzielonej, w szczególności będącego osobą uznaną za uchodźcę, osobiście udali się do placówki dyplomatycznej lub konsularnej państwa członkowskiego właściwej ze względu na miejsce ich zamieszkania lub pobytu za granicą, w tym w sytuacji, w której udanie się przez nich do tej placówki jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, bez uszczerbku dla możliwości wymagania przez owo państwo członkowskie osobistego stawiennictwa tych członków rodziny na późniejszym etapie postępowania w sprawie wniosku o łączenie rodziny.

(¹) Dz.U. C 104 z 20.3.2023.

(²) Nazwa niniejszej sprawy jest umowna. Nie odpowiada ona rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 20 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zemgales rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Sinda & V R”/Rīgas domes Satiksmes departaments

(Sprawa C-619/22 ⁽¹⁾, Sinda & V R)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg przedstawienia kontekstu prawnego sporu w postępowaniu głównym – Wymóg wskazania związku między przepisami prawa Unii, o których wykładnię wniesiono, a mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]

(2023/C 189/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Zemgales rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Sinda & V R”

Druga strona postępowania: Rīgas domes Satiksmes departaments

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zemgales rajona tiesa (sąd rejonowy dla Semigalii, Łotwa) postanowieniem z dnia 20 września 2022 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Data wpływu: 27.9.2022.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 listopada 2022 r. – WU/Directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR)

(Sprawa C-703/22)

(2023/C 189/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: WU

Druga strona postępowania: Directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pkt 6.4 załącznika III do dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (zwanej dalej „dyrektywą”), a w szczególności wymaganie, że obuoczne poziome pole widzenia powinno wynosić co najmniej 160°, należy interpretować w świetle zasady proporcjonalności w ten sposób, że wymaganie to może spełnić także i osoba, która nie spełnia go z medycznego punktu widzenia, ale według różnych ekspertów medycznych jest faktycznie zdolna do kierowania pojazdem ciężarowym?
- 2) Gdyby na powyższe pytanie udzielono odpowiedzi przeczącej, to czy wówczas w ramach dyrektywy w sprawie praw jazdy pozostaje miejsce na analizę proporcjonalności w przypadku indywidualnym, nawet jeśli wymaganie, o którym mowa w pkt 6.4 załącznika III do dyrektywy, nie przewiduje w takich przypadkach możliwości odstępstwa?

- 3) Jeśli tak, to jakie okoliczności mogą odgrywać rolę w ocenie, czy w danym przypadku możliwe jest odstępstwo od określonego w pkt 6.4 załącznika III do dyrektywy wymagania dotyczącego pola widzenia?

(¹) Dz.U. 2006, L 403, s. 18 (zwanej również „dyrektywą w sprawie praw jazdy”)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 17 listopada 2022 r. – Minister van Infrastructuur en Waterstaat/AVROTROS**

(Sprawa C-707/22)

(2023/C 189/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Strona pozwana: AVROTROS

Przy udziale: Bestuur van de Luchtverkeersleiding Nederland, Royal Schiphol Group NV/Schiphol Nederland BV

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Co należy rozumieć przez „szczegółowe dane dotyczące zdarzeń” oraz „odpowiednią poufność” w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 376/2014 (¹) oraz w świetle wolności wypowiedzi i informacji ustanowionej w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 EKPC?
b) Czy informacje zbiorcze wchodzą w zakres „szczegółowych danych dotyczących zdarzeń” w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 376/2014?
- 2) a) Czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 376/2014 należy w świetle wolności wypowiedzi i informacji ustanowionej w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 EKPC interpretować w ten sposób, że jest on możliwy do pogodzenia z ustanowioną w prawie krajowym zasadą, taką jak będąca przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którą żadne dane uzyskane o zgłoszonych zdarzeniach nie mogą być ujawniane?
b) Czy dotyczy to również informacji zbiorczych na temat zgłoszonych zdarzeń?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania 2a i 2b: czy właściwy organ krajowy może zastosować ogólne uregulowanie krajowe dotyczące dostępu do informacji, zgodnie z którym informacje nie są ujawniane, jeżeli ich ujawnienie byłoby sprzeczne z interesami związanymi na przykład ze stosunkami z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi, inspekcjami, kontrolami i nadzorem sprawowanymi przez organy administracyjne, poszanowaniem prywatności i zapobieganiem nadmiernemu uprzywilejowaniu lub stawianiu w mniej korzystnej sytuacji osób fizycznych i prawnych?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 376/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zgłaszania i analizy zdarzeń w lotnictwie cywilnym oraz podejmowanych w związku z nimi działań następczych, zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 oraz uchylenia dyrektywy 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzeń Komisji (WE) nr 1321/2007 i (WE) nr 1330/2007 (Dz.U. 2014, L 122, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te
Antwerpen (Belgia) w dniu 24 listopada 2022 r. – Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst
Financiën/Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV**

(Sprawa C-719/22, Openbaar Ministerie i Federale Overheidsdienst Financiën)

(2023/C 189/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie, Federale Overheidsdienst Financiën

Druga strona postępowania: Profit Europe NV, Gosselin Forwarding Services NV

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenia (UE) nr 1071/2012⁽¹⁾ i 430/2013⁽²⁾ naruszają art. 1, 5, 6 i 9 rozporządzenia podstawowego nr 1225/2009⁽³⁾ i czy w związku z powyższym, nie mają one zastosowania w zakresie, w jakim nakładają one na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa sferoidalnego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej cła antydumpingowe w sytuacji, gdy ani wnioski o wszczęcie postępowania antydumpingowego, ani zawiadomienie o nałożeniu środka antydumpingowego, nie odnosiły się do takiego produktu, jako produktu, którego dotyczy do postępowanie, nie przedstawiono żadnych dowodów na występowanie dumpingu, szkody i związku przyczynowego, a Komisja Europejska nie zbadała w żaden sposób wartości normalnych i cen eksportowych, ewentualnego marginesu dumpingu, ewentualnej szkody, zakresu szkody, wpływu innych znanych czynników na jej zakres, związku przyczynowego pomiędzy dumpingiem i szkodą oraz potrzeby objęcia tych towarów (gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa sferoidalnego) cłem antydumpingowym w interesie Unii?

- (¹) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1071/2012 z dnia 14 listopada 2012 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii (Dz.U. 2012, L 318, s. 10).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 430/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ostatecznie pobierające cło tymczasowe nałożone na przywóz gwintowanych łączników rur lub przewodów rurowych, odlewanych z żeliwa ciągliwego, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajlandii oraz zamykające postępowanie w odniesieniu do Indonezji (Dz.U. 2013, L 129, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 12 października 2022 r. w sprawie T-222/21, Shopify / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej – Rossi and Others (Shoppi), wniesione w dniu 8 grudnia 2022 r. przez Shopify Inc.

(Sprawa C-751/22 P)

(2023/C 189/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Shopify Inc. (przedstawiciele: S. Völker i M. Pemsel, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Massimo Carlo Alberto Rossi, Salvatore Vacante i Shoppi Ltd.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 lutego 2021 r. (sprawa R 785/2020-2) (zaskarżona decyzja);
- obciążenie EUIPO i interwenientów kosztami postępowania, w tym postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem nr 2015/2424⁽²⁾, w związku z jego art. 8 ust. 1 lit. b).

Wnoszący odwołanie przedstawił następujące argumenty.

Sąd pominął przedstawione przez wnoszącego odwołanie dowody dotyczące wzmocnionego charakteru odróżniającego w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa z tego względu, że zaskarżona decyzja została wydana po upływie okresu przejściowego określonego w art. 127 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ⁽¹⁾. Sąd orzekł, że wnoszący odwołanie powinien móc zakazać wykorzystania późniejszego znaku towarowego nie tylko w dniu jego zgłoszenia, ale także w dniu wydania decyzji przez izbę odwoławczą. W konsekwencji Sąd przyjął co do istoty, że względne podstawy odmowy rejestracji w postępowaniu w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku muszą istnieć w chwili zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji lub zastrzeżenia pierwszeństwa zaskarżonego znaku i w dniu wydania decyzji przez EUIPO (tj. Wydział Unieważnień lub izbę odwoławczą).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 2015 L 341, s. 21).

⁽³⁾ Dz.U. 2020 L 29, s. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 października 2022 r. w sprawie T-231/21, Praesidiad/EUIPO – Zaun (Poteau), wniesione w dniu 22 grudnia 2022 r. przez Zaun Ltd

(Sprawa C-780/22 P)

(2023/C 189/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Zaun Ltd (przedstawiciel: C. Weber, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Praesidiad Holding

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2023 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostanie przyjęte do rozpoznania oraz że Zaun Ltd pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 10 stycznia 2023 r. – Marvesa Rotterdam NV/Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketten (FAVV)

(Sprawa C-7/23, Marvesa Rotterdam)

(2023/C 189/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marvesa Rotterdam NV

Strona przeciwna: Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketten (FAVV)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy część I załącznika do decyzji 2002/994/WE⁽¹⁾ dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin, zmienionej decyzją wykonawczą 2015/1068/UE⁽²⁾ zmieniającą decyzję 2002/994/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „produkty rybołówstwa” obejmuje zarówno produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi, jak i produkty przeznaczone do spożycia przez zwierzęta, a co za tym idzie – olej z ryb przeznaczony na paszę dla zwierząt można uznać za „produkt rybołówstwa” w rozumieniu wspomnianego załącznika?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie: czy część I załącznika do decyzji 2002/994/WE dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin, zmienionej decyzją wykonawczą 2015/1068/EU zmieniającą decyzję 2002/994/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z Chin, narusza art. 22 ust. 1 dyrektywy Rady 97/78/WE⁽³⁾ z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich – w razie potrzeby rozpatrywany w związku z art. 1 protokołu (nr 2) do TFUE w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – z racji tego, że pochodzące z Chin produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez ludzi są wyłączone z zakazu przywozu, o którym mowa w art. 2 wyżej wspomnianej decyzji 2002/994/WE, natomiast pochodzące z Chin produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez zwierzęta są tym zakazem objęte?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 348, s. 154.

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 174, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. 1998, L 24, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2022 r. w sprawie T-678/21, Mendes/EUIPO – Actial Farmaceutica Srl, wniesione w dniu 28 stycznia 2023 r. przez Mendes SA

(Sprawa C-42/23 P)

(2023/C 189/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mendes SA (przedstawiciel: M. Cavattoni, avvocato)

Druga strona postępowania: European Union Intellectual Property Office (EUIPO), Actial Farmaceutica Srl

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r., Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania i że Mendes SA pokrywa własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 listopada 2022 r. w sprawie T-640/20, Validity / Komisja, wniesione w dniu 1 lutego 2023 r. przez Validity Foundation – Mental Disability Advocacy Centre

(Sprawa C-51/23 P)

(2023/C 189/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Validity Foundation – Mental Disability Advocacy Centre (przedstawiciele: B. Van Vooren, advocaat i M. R. Oyarzabal Arigita, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. w sprawie T-640/20 Validity / Komisja;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji: C(2020) 5540 final z dnia 6 sierpnia 2020 r. i C(2021) 2834 final z dnia 19 kwietnia 2021 r.; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie; lub
- tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania co do istoty i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie kwestionuje ustalenia Sądu, zgodnie z którymi nie ma ryzyka, że Komisja w przyszłości naruszy art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 („rozporządzenia w sprawie przejrzystości”), z tego względu że:

- i. przesłanka „atmosfery wzajemnego zaufania” nie stanowi ogólnego domniemania poufności; i
- ii. brak jest ryzyka, że Komisja ponownie oprze się na niejednoznacznej przesłance takiej jak „atmosfera wzajemnego zaufania” w odniesieniu do przyszłych wniosków o udzielenie dostępu do dokumentów.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim stwierdził, że nie zachodzi ryzyko powtórzenia naruszeń zasad przejrzystości i dobrej administracji oraz naruszeń proceduralnych rozporządzenia w sprawie przejrzystości, które miały miejsce w postępowaniu, które doprowadziło do tej sprawy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 2 marca 2023 r. – Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”/Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Procurorul General al României

(Sprawa C-53/23, Asociația „Forumul Judecătorilor din România”)

(2023/C 189/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Skarżący: Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”

Druga strona postępowania: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Procurorul General al României

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 12 i art. 47 [karty] stoją na przeszkodzie wprowadzeniu ograniczeń dla dokonywania niektórych czynności prawnych przez stowarzyszenia zawodowe sędziów – w celu promowania i ochrony niezawisłości sędziowskiej oraz praworządności, a także ochrony statusu tego zawodu – poprzez wprowadzenie wymogu istnienia uzasadnionego interesu prywatnego, który został nadmiernie ograniczony na podstawie wiążącej decyzji Înalta Curte de Casație și Justiție (wysokiego trybunału kasacyjnego i sprawiedliwości), której następstwem była krajowa praktyka w sprawach podobnych do tej, w której sformułowane zostało przedmiotowe pytanie, wymagającego bezpośredniego związku między aktem administracyjnym, będącym przedmiotem sądowej kontroli legalności, a bezpośrednim celem i zadaniami stowarzyszeń zawodowych sędziów, określonymi w ich statutach, w przypadkach, w których stowarzyszenia te dążą do uzyskania skutecznej ochrony sądowej w sprawach regulowanych prawem unijnym, zgodnie z zakresem i ogólnymi celami statutowymi?

- 2) Czy, w zależności od odpowiedzi na pierwsze pytanie, art. 2, art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, załącznik IX do [aktu dotyczącego warunków przystąpienia] i decyzja [MWiW] ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które ograniczają kompetencje krajowej dyrekcji ds. zwalczania korupcji poprzez przyznanie wyłącznej kompetencji w zakresie prowadzenia postępowań karnych w sprawie przestępstw korupcyjnych (w szerokim znaczeniu) popełnianych przez sędziów i prokuratorów niektórym specjalnie wyznaczonym prokuratorom (przez prokuratora generalnego Rumunii na wniosek zgromadzenia plenarnego najwyższej rady sądownictwa) w ramach prokuratury przy Înalta Curte de Casație și Justiție (wysokim trybunale kasacyjnym i sprawiedliwości) oraz, odpowiednio, prokuratur przy sądach apelacyjnych, przy czym te ostatnie są również właściwe w odniesieniu do innych kategorii przestępstw popełnianych przez sędziów i prokuratorów?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56; zwanej dalej „decyzją MWiW”).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 7 lutego 2023 r. – „Ekostroy” EOOD / Agencija „Pytna infrastruktura”

(Sprawa C-61/23, Ekostroy)

(2023/C 189/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Ekostroy” EOOD

Strona przeciwna: Agencija „Pytna infrastruktura”

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9a dyrektywy 1999/62/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w tym przepisie wymóg proporcjonalności kar przewidzianych za naruszenie przepisów krajowych wydanych na podstawie tej dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, w których przewidziano nałożenie grzywny lub kary ryczałtowej za naruszenia przepisów dotyczących obowiązku ustalenia i uiszczenia z góry kwoty opłaty za użytkowanie infrastruktury drogowej, niezależnie od charakteru i ciężaru tych naruszeń – w sytuacji gdy przewidziano możliwość zwolnienia z odpowiedzialności karnoadministracyjnej w przypadku uiszczenia tzw. „opłaty wyrównawczej”?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 187, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 13 lutego 2023 r. – Cobult UG/TAP Air Portugal SA

(Sprawa C-76/23, Cobult)

(2023/C 189/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cobult UG

Strona pozwana: TAP Air Portugal SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pisemna zgoda pasażera na zwrot kosztu biletu w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze w formie bonu podróznego ma miejsce już wówczas, gdy pasażer wybiera taki bon podrózny na stronie internetowej obsługującego przewoźnika lotniczego, wyłączając tym samym późniejszą zapłatę kosztu biletu w pieniądzu, i otrzymuje bon podrózny pocztą elektroniczną, podczas gdy zwrot kosztu biletu w pieniądzu jest możliwy jedynie po uprzednim kontakcie z obsługującym przewoźnikiem lotniczym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Steinfurt (Niemcy) w dniu 14 lutego 2023 r. – UE/Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-78/23, Deutsche Lufthansa)

(2023/C 189/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Steinfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UE

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytanie prejudycjalne

Czy powiadomienie o zmianie rezerwacji o treści podanej poniżej oraz następujące po nim wyszczególnienie odcinków lotu pozostałych do wykonania na podstawie potwierdzenia rezerwacji dla lotu w obie strony spełnia wymogi dotyczące treści „powiadomienia o odwołaniu” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾?

„Zmiana rezerwacji

[nazwa przewoźnika lotniczego] Kod rezerwacji: [...]

(dane rezerwacji /zmiana rezerwacji)

Szanowny Kliencie,

ze względu na kryzys związany z koronawirusem konieczne są dalsze korekty w naszym rozkładzie lotów. Spowodowało to również zmiany w Państwa rezerwacji.

Staraliśmy się znaleźć dla Państwa najlepsze możliwe połączenie i prosimy o sprawdzenie zmienionej rezerwacji. Wszystkie pozostałe loty w trakcie Państwa podróży zostaną poniżej wymienione, loty odwołane nie będą wykazane”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 16 lutego 2023 r. – Companhia União de Crédito Popular SARL/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-89/23, Companhia União de Crédito Popular)

(2023/C 189/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Companhia União de Crédito Popular SARL

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

W celu ustalenia, czy prowizja w wysokości 11 % przyznana przez prawo (art. 25 dekretu z mocą ustawy nr 365/99 z dnia 17 września 1999 r.) pożyczkodawcy [lombardowi] z tytułu sprzedaży dóbr oddanych w zastaw może być objęta zwolnieniem przewidzianym w art. 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ [co odpowiada art. 9 ust. 27 lit. a) portugalskiego kodeksu podatku od wartości dodanej, zwanego dalej „CIVA”], należy uznać za świadczenie pomocnicze względem usług świadczonych przez pożyczkodawcę (udzielenie pożyczki zabezpieczonej zastawem)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-92/23)

(2023/C 189/18)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Małecka, L. Malferrari i A. Tokár, przedstawiciele)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że,

- i) ze względu na wydanie przez Médiatanács (zwaną dalej „radą ds. środków przekazu”, Węgry) decyzji 830/2020 z dnia 8 września, w drodze której odmówiono Klubrádió odnowienia przysługującego mu prawa użytkowania częstotliwości radiowych,
- ii) ze względu na przyjęcie przepisu prawnego takiego jak § 48 ust. 7 ustawy CLXXXV z 2010 r., który w przypadku ponownych naruszeń wyklucza automatycznie odnowienie prawa użytkowania częstotliwości radiowych związanych z nadawaniem programów radiowych, nawet w przypadku gdy naruszenie nie miało szczególnej wagi i ma wyłącznie charakter formalny oraz
- iii) ze względu na uniemożliwienie w ten nieproporcjonalny i dyskryminacyjny sposób kontynuowania prowadzenia przez Klubrádió działalności w sektorze nadawania programów radiowych,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5, 7 i 10 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾, art. 4 pkt 2 dyrektywy 2002/77/WE⁽²⁾, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE⁽³⁾, ogólnym zasadom proporcjonalności, niedyskryminacji i lojalnej współpracy, a także art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

- iv) ze względu na niewydanie w terminie sześciu tygodni określonym w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2002/20 decyzji co do wniosku Klubrádió o odnowienie prawa użytkowania częstotliwości radiowych oraz
- v) ze względu na nieprzeprowadzenie postępowania w celu przyznania częstotliwości wcześniej wykorzystywanej przez Klubrádió w czasie umożliwiającym wydanie decyzji przed wygaśnięciem przysługującego mu prawa użytkowania,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 i 9 dyrektywy 2002/21, art. 5 ust. 3 dyrektywy 2002/20, a także ogólnej zasady dobrej administracji;

- vi) ze względu na to, że rada ds. środków przekazu w przetargu ogłoszonym przez nią w dniu 4 listopada 2020 r. i w decyzji 180/2021 wydanej przez nią w dniu 10 marca,

— uzależniła przyznanie prawa użytkowania widma radiowego od spełnienia nieproporcjonalnych warunków,

— nie określiła z góry kryteriów przyznania prawa użytkowania widma radiowego oraz

— nie przewidziała żadnego zakresu uznania w odniesieniu do oceny wagi i istotności błędów potencjalnie występujących w przedstawionej dokumentacji mogących mieć wpływ na dopuszczalność zgłoszeń, ani nie uwzględniła nieznacznego charakteru błędów,

Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20, art. 45 dyrektywy (UE) 2018/1972 ⁽⁴⁾ i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

- vii) ze względu na przyjęcie przepisu prawnego takiego jak § 65 ust. 11 ustawy CLXXXV z 2010 r., w którym wykluczono możliwość ubiegania się o prawo tymczasowego użytkowania w przypadku, w którym nie odnowiono uprzednio przysługującego dostawcy usług medialnych prawa użytkowania, podczas gdy przyznano tę możliwość dostawcom usług, których prawo użytkowania zostało już raz odnowione i nie uzasadniono tego odmiennego traktowania, mimo że powody wykluczające odnowienie nie uniemożliwiają przyznania nowego prawa użytkowania, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 45 ust. 1 dyrektywy 2018/1972, a także naruszyły zasady proporcjonalności i niedyskryminacji.

2) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji węgierskiego urzędu regulacyjnego ds. środków przekazu, a także norm prawnych będących podstawą tych decyzji, w drodze których pozbawiono Klubrádió, będące komercyjną stacją radiową prowadzącą działalność na Węgrzech, możliwości nadawania swych audycji na naziemnej częstotliwości analogowej FM i docierania w ten sposób do szerokich warstw społeczeństwa węgierskiego.

W dniu 8 września 2020 r. rada ds. środków przekazu postanowiła nie odnawiać przysługującego Klubrádió prawa użytkowania częstotliwości radiowych. Następnie wspomniana rada wszczęła nowe postępowanie przetargowe w celu przyznania częstotliwości wcześniej wykorzystywanej przez Klubrádió. Klubrádió wzięło udział w tym przetargu, lecz w dniu 10 marca 2021 r. rada ds. środków przekazu uznała jej zgłoszenie za nieważne. W następstwie wydania dwóch wyżej wskazanych decyzji rady ds. środków przekazu Klubrádió zostało zobowiązane do zaprzestania nadawania programów radiowych na częstotliwości FM.

Ponadto zgodnie z obowiązującymi przepisami węgierskimi Klubrádió nie może również tymczasowo nadawać swych audycji na częstotliwości FM.

Komisja uważa, że przyjmując te przepisy i środki, Węgry naruszyły prawo Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 108, s. 21).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 249, s. 21).

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz.U. 2018, L 321, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 22 lutego 2023 r. – A GmbH & Co. KG/Hauptzollamt B**

(Sprawa C-104/23, A GmbH & Co. KG)

(2023/C 189/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Hauptzollamt B

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pozycja CN⁽¹⁾ 9406 koniecznie wymaga, aby budynek prefabrykowany całkowicie zamykał pomieszczenie ze wszystkich stron?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy pozycja CN 9406 wymaga, by budynek prefabrykowany był wystarczająco duży, aby umożliwić wejście do niego osobie średniego wzrostu, i czy w takim przypadku niezbędna jest przynajmniej jedna część, do której można wejść, o wysokości pozwalającej takiej osobie stanąć w pozycji wyprostowanej, czy też wystarczy, aby można było wejść pochylonym?

⁽¹⁾ Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia 16 października 2014 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2014, L 312, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie
T-490/21, Vanhoudt/EBI, wniesione w dniu 22 lutego 2023 r. przez Patricka Vanhoudta**

(Sprawa C-106/23 P)

(2023/C 189/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrick Vanhoudt (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, avocats)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-490/21;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, czyli
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2020 r., ponieważ na jej mocy odrzucona została kandydatura skarżącego na stanowisko szefa gabinetu wiceprezesa EBI oraz decyzji o powołaniu pana L na to stanowisko;
 - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 maja 2021 r., doręczonej skarżącemu w dniu 18 maja 2021 r., oddalającej złożone przez skarżącego odwołania w trybie administracyjnym z dnia 18 grudnia 2020 r. i z dnia 17 marca 2021 r.;

- zasądzenie od EBI zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego, która została oszacowana ex aequo et bono na 4 000 EUR;
- obciążenie EBI całością kosztów postępowania.
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania poniesionych w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie wytycznych i postępowania – Naruszenie ciężącego na sędzie obowiązkuzasadnienia – Błąd co do kwalifikacji prawnej ogłoszenia o naborze – Naruszenie zasady niedyskryminacji.
2. Naruszenie zasad pewności prawa, przejrzystości i niedyskryminacji – Naruszenie ciężącego na sędzie obowiązkuzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 22 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

(Sprawa C-107/23 PPU, Lin)

(2023/C 189/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony wnosząca skargę nadzwyczajną o uchylenie

C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

Druga strona postępowania

Statul român

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, z art. 2 ust. 1 konwencji OIF⁽¹⁾, z art. 2 i 12 dyrektywy OIF⁽²⁾, a także z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽³⁾, w odniesieniu do zasady skutecznych i odstraszających sankcji w wypadku poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE⁽⁴⁾, w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazani skarżący domagają się, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, uchylenia prawomocnego wyroku karnego, powołując się na zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby zastosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego trybunału konstytucyjnego, które za niezgodny z konstytucją uznało tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał, w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowania karnego wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?

- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i do poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązania do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądowego, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym zapisana została zasada łagodniejszych przepisów karnych, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sędziowskiego jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której skazani skarżący domagają się, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, uchylecia prawomocnego wyroku karnego, powołując się na zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby zastosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałby wskazany po tej chwili orzeczeniem krajowego trybunału konstytucyjnego, które za niezgodny z konstytucją uznało tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut beczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrzymało, w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał, w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowania karnego wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, nie stosować z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tak jak w sytuacji w postępowaniu głównym?

(¹) Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 1995, C 316, s. 49).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017, L 198, s. 29).

(³) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(⁴) Decyzja Komisji 2006/928/WE [z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56)].

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 23 lutego 2023 r. – GM i ON/PR**

(Sprawa C-109/23, Jeremak (¹))

(2023/C 189/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: GM, ON

Druga strona w postępowaniu zażaleniowym: PR

Pytania prejudycjalne (²)

- 1) Czy niemiecki notariusz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług doradztwa prawnego na rzecz osoby prawnej z siedzibą w Rosji, gdy sporządza akt notarialny umowy sprzedaży nieruchomości mieszkalnej pomiędzy tą osobą jako sprzedawcą a obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej?

- 2) Czy tłumacz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług doradztwa prawnego, jeżeli zostaje wezwany przez notariusza do przetłumaczenia treści czynności notarialnych podczas sporządzenia aktu notarialnego umowy sprzedaży dla przedstawiciela osoby prawnej z siedzibą w Rosji, który nie zna w wystarczającym stopniu języka niemieckiego?
- 3) Czy notariusz narusza zakaz bezpośredniego lub pośredniego świadczenia usług w zakresie doradztwa prawnego, jeżeli podejmuje się wykonania przewidzianych prawem czynności notarialnych w celu wykonania umowy sprzedaży (np. obsługi zapłaty ceny nabycia za pośrednictwem rachunku powierniczego prowadzonego przez notariusza, żądania dokumentów do wykreślenia hipotek i innych obciążeń na przedmiocie sprzedaży, przedłożenia organowi prowadzącemu księgę wieczystą dokumentów niezbędnych do przeniesienia własności)?

(¹) Przedmiotowa sprawa została oznaczona fikcyjnym nazwiskiem, które nie odpowiada rzeczywistemu nazwisku strony postępowania.

(²) Wykładnia art. 5n ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (rozporządzenie w sprawie sankcji wobec Rosji) (Dz.U. 2014, L 229, s. 1), w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 października 2022 r.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel
d'Aix-en-Provence (Francja) w dniu 1 marca 2023 r. – Association Unedic délégation AGS de
Marseille / V, W, X, Y, Z, syndyk masy upadłości spółki K**

(Sprawa C-125/23, Unedic)

(2023/C 189/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel d'Aix-en-Provence

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Association Unedic délégation AGS de Marseille

Druga strona postępowania: V, W, X, Y, Z, syndyk masy upadłości spółki K

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy [2008/94/WE] (¹) można dokonywać w ten sposób, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy po wszczęciu postępowania upadłościowego, pozwala ona na wyłączenie obowiązku wypłaty przez instytucję gwarancyjną odpraw z tytułu rozwiązania stosunku pracy?
- 2) Czy taka wykładnia jest zgodna z treścią i celem tej dyrektywy oraz umożliwia realizację zamierzonego przez nią rezultatu?
- 3) Czy taka wykładnia w oparciu o to, kto zainicjował rozwiązanie umowy o pracę w okresie upadłości, skutkuje odmiennym traktowaniem pracowników?
- 4) Jeżeli tak, czy takie odmienne traktowanie jest obiektywnie uzasadnione?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 2 marca 2023 r. – UD, QO, VU, LO, CA/Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell’Interno

(Sprawa C-126/23, Burdene ⁽¹⁾)

(2023/C 189/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UD, QO, VU, LO, CA

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell’Interno

Pytanie prejudycjalne

Sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wyjaśnienie [w okolicznościach, o których mowa w ppkt a), dotyczącym powództwa o odszkodowanie wniesionego przez obywateli włoskich mających stałe miejsce zamieszkania we Włoszech przeciwko państwu jako ustawodawcy z powodu niewykonania, nieprawidłowego lub niepełnego wykonania zobowiązań wynikających z dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw ⁽²⁾, w szczególności przewidzianego w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy zobowiązania do wprowadzenia przez państwa członkowskie do dnia 1 lipca 2005 r. (jak stanowi art. 18 ust. 1 tej dyrektywy) ogólnego systemu kompensaty, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy w przypadkach, gdy ofiary te nie są w stanie uzyskać od osób bezpośrednio odpowiedzialnych pełnego odszkodowania za poniesione szkody] oraz w związku z sytuacją nieterminowej (lub niepełnej) transpozycji do krajowego porządku prawnego dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r.:

a) w świetle art. 11 ust. 2 bis ustawy nr 122/2016, który uzależnia wypłatę kompensaty na rzecz rodziców i siostry ofiary zabójstwa od braku małżonka i dzieci tej ofiary, nawet w przypadku prawomocnego wyroku, w którym zasądzono im odszkodowanie od sprawcy przestępstwa:

— czy wypłata kompensaty ustanowionej na rzecz rodziców i siostry ofiary umyślnych przestępstw z użyciem przemocy w przypadku zabójstwa na mocy art. 11 ust. 2 bis legge 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione Europea – Legge Europea 2015–2016) (ustawy nr 122 z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie przepisów dotyczących wykonania zobowiązań wynikających z przynależności Włoch do Unii Europejskiej – ustawa europejska 2015–2016) wraz z późniejszymi zmianami [wprowadzonymi na mocy art. 6 legge 20 novembre 2017, n. 167 (ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r.) i art. 1 ust. 593–596 legge 30 dicembre 2018, n. 145 (ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], która to wypłata kompensaty jest uzależniona od braku dzieci i małżonka ofiary przestępstwa (w przypadku rodziców) oraz braku rodziców (w przypadku rodzeństwa), jest zgodna z wymogami wynikającymi z art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80, a także z art. 20 (równość), art. 21 (niedyskryminacja), art. 33 ust. 1 (ochrona rodziny), art. 47 (prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z art. 1 protokołu 12 do EKPC (niedyskryminacja)?;

b) w odniesieniu do granicy wypłaty kompensaty:

— czy warunek przyznania kompensaty przewidziany w art. 11 ust. 3 legge n. 7 luglio 2016, n. 122/2016 (Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione Europea – Legge Europea 2015–2016) (ustawy nr 122/2016 w sprawie przepisów dotyczących wykonania zobowiązań wynikających z przynależności Włoch do Unii Europejskiej – ustawa europejska 2015–2016) wraz z późniejszymi zmianami [wprowadzonymi na mocy art. 6 legge 20 novembre 2017, n. 167 (ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r.) i art. 1 ust. 593–596 legge 30 dicembre 2018, n. 145 (ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], zawierający sformułowanie „w każdym przypadku w granicach dostępnych środków funduszu, o którym mowa w art. 14” – przy czym żaden przepis nie nakłada na państwo włoskie obowiązku zatrzymania jako rezerwy kwot przeznaczonych konkretnie na wypłatę kompensat, również określonych na podstawie statystycznej i w każdym razie mogących konkretnie stanowić kompensatę dla osób uprawnionych w rozsądnym terminie – może być uznany za „sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar” zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 261, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 7 marca 2023 r. – Somateio „Elliniko Symvoulio gia tous Prosfyges”, Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaiο”/Ypourgos Exoterikon, Ypourgos Metanastefsis kai Asylou

(Sprawa C-134/23, Elliniko Symvoulio gia tous Prosfyges)

(2023/C 189/25)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Somateio „Elliniko Symvoulio gia tous Prosfyges”, Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaiο”

Strony pozwane: Ypourgos Exoterikon, Ypourgos Metanastefsis kai Asylou

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 38 dyrektywy 2013/32/UE⁽¹⁾ w związku z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że

- 1) stoi on na przeszkodzie unormowaniu krajowemu (regulacyjnemu), które wskazuje jako ogólnie bezpieczny, dla niektórych kategorii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, kraj trzeci, który wprowadził wywiązał się z prawnego obowiązku zezwolenia na readmisję na swoje terytorium tych kategorii wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, lecz w rzeczywistości od dawna (w tym przypadku od ponad 20 miesięcy) odmawia readmisji, a nie można stwierdzić, że zbadano możliwość zmiany stanowiska tego państwa w najbliższej przyszłości
czy w ten sposób, że
- 2) readmisja do kraju trzeciego nie stanowi kumulatywnej przesłanki przyjęcia aktu krajowego (regulacyjnego) określającego kraj trzeci jako ogólnie bezpieczny dla pewnych kategorii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, lecz jest przesłanką przyjęcia indywidualnego aktu odrzucającego konkretny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny ze względu na istnienie „bezpiecznego kraju trzeciego”
czy w ten sposób, że
- 3) readmisja do „bezpiecznego kraju trzeciego” jest kwestią podlegającą weryfikacji jedynie w momencie wykonania decyzji, jeśli decyzja o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej opiera się na podstawie „bezpiecznego kraju trzeciego”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (przekształcenie) (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 13 marca 2023 r. – Ford Italia SpA/ZP, Stracciari SpA

(Sprawa C-157/23, Ford Italia)

(2023/C 189/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ford Italia SpA

Druga strona postępowania: ZP, Stracciari SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia rozszerzająca odpowiedzialność producenta na dostawcę, nawet jeśli dostawca nie umieścił fizycznie swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego na towarze, tylko dlatego, że nazwa, znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające dostawcy pokrywają się całkowicie lub częściowo z nazwą, znakiem towarowym lub innym oznaczeniem odróżniającym producenta jest zgodna z art. 3 [ust. 1] dyrektywy 85/374/EWG ⁽¹⁾ – a jeśli nie, to dlaczego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. 1985, L 210, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa)
w dniu 16 marca 2023 r. – VL, ZS, Lireva Investments Limited, VI, FORTRESS FINANCE Inc./Latvijas
Republikas Saeima**

(Sprawa C-161/23, Lireva Investments i in.)

(2023/C 189/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VL, ZS, Lireva Investments Limited, VI, FORTRESS FINANCE Inc.

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Saeima

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe, na podstawie którego sąd krajowy rozstrzyga w przedmiocie konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa w odrębnym postępowaniu dotyczącym mienia uzyskanego niezgodnie z prawem, które to postępowanie toczy się niezależnie od głównego postępowania karnego jeszcze przed stwierdzeniem popełnienia przestępstwa i przed uznaniem danej osoby za winną jego popełnienia, i które to uregulowanie jednocześnie przewiduje konfiskatę na podstawie materiałów pochodzących z akt sprawy karnej, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2014/42 ⁽¹⁾, w szczególności art. 4 tej dyrektywy, i decyzji ramowej 2005/212 ⁽²⁾, w szczególności art. 2 tej decyzji ramowej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy krajowe uregulowanie dotyczące dowodu na przestępstwo pochodzenie mienia, w postępowaniach dotyczących mienia uzyskanego niezgodnie z prawem, takie jak to ustanowione w spornych przepisach, może być uznane za zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego ustanowionym w art. 47 i 48 karty oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/42?
- 3) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby sąd konstytucyjny państwa członkowskiego, który rozpatruje skargę konstytucyjną na uregulowanie krajowe uznane za niezgodne z prawem Unii, stwierdził, że zastosowanie ma zasada pewności prawa i że skutki prawne tego uregulowania zostają utrzymane w odniesieniu do okresu, w którym uregulowanie to obowiązywało?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. 2014, L 127, s. 39).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz.U. 2005, L 68, s. 49).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Bologna (Włochy) w dniu 14 marca 2023 r. – Governo Italiano/UX

(Sprawa C-163/23, Palognali ⁽¹⁾)

(2023/C 189/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di Pace di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Governo Italiano

Druga strona postępowania: UX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przytoczone poniżej orzecznictwo najwyższych sądów sądownictwa powszechnego i administracyjnego – w szczególności postanowienie nr 13973/2022 z dnia 3 maja 2022 r. Suprema Corte di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy), w którym sędziemu honorowemu zatrudnionemu na czas określony, takiemu jak Giudice di pace (sędzia pokoju) w postępowaniu głównym, odmawia się wszelkich praw związanych ze statusem pracownika najemnego zatrudnionego na warunkach pracy porównywalnych z warunkami pracy sędziego zawodowego zatrudnionego na czas nieokreślony – stanowi istotne naruszenie prawa Unii poprzez uniemożliwienie skorzystania ze skutecznej ochrony sądowej praw przed niezawisłym sądem krajowym, jeżeli oraz w zakresie, w jakim Trybunał stwierdzi, że to orzecznictwo sądu powszechnego ostatniej instancji stanowiło naruszenie art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii [...], art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽²⁾ [...], klauzul 2 i 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽³⁾ [...], zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Governo della Repubblica italiana (Statut włoskich sędziów pokoju), C-658/18; [UX] EU:C:2020:572 [...], a także w wyroku z dnia 7 kwietnia 2022 r., [PG], C-236/20, EU:C:2022:263 [...], jak również art. 47 akapit pierwszy i drugi karty?
- 2) Czy art. 31 ust. 2 karty, art. 7 dyrektywy 2003/88/WE, klauzule 2 i 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony transponowanej dyrektywą 1999/70/WE, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyrokach UX i PG, a także art. 47 ust. 1 i 2 karty stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 29 ust. 5 [decreto legislativo (dekretu ustawodawczego)] nr 116/2017, wprowadzony przez art. 1 ust. 629 legge (ustawy) nr 234/2021, w zakresie, w jakim ten przepis krajowy przewiduje automatyczne zrzeczenie się z mocy prawa wszelkich roszczeń wynikających z prawa Unii, a w postępowaniu głównym zrzeczenie się prawa do płatnego urlopu wypoczynkowego przysługującego giudice di pace (sędziemu pokoju), która wniosła powództwo, w przypadku złożenia przez giudice di pace (sędzię pokoju), która wniosła powództwo, wniosku o dopuszczenie do procedury konkursowej dotyczącej stabilizacji zatrudnienia *ad esaurimento* do czasu osiągnięcia wieku 70 lat, w ramach stosunku pracy w Ministero della Giustizia (ministerstwie sprawiedliwości) na warunkach wynagrodzenia przysługujących urzędnikowi administracji pełniącemu funkcje sędownicze, oraz pomyślnego przejścia procedury konkursowej?
- 3) Czy wybór, jakiego zamierza dokonać sąd odsyłający po przeprowadzeniu z wynikiem pozytywnym wszystkich kontroli powierzonych sądowi krajowemu przez przytoczone orzecznictwo Trybunału, dotyczących porównywalności warunków pracy między sędzią pokoju, która wniosła powództwo, a równoważnym jej sędzią sądu powszechnego zatrudnionym na czas nieokreślony, w odniesieniu do prawa sędzi pokoju, która wniosła powództwo, do odszkodowania z tytułu braku wypłaty wynagrodzenia za okres urlopu, który to wybór polega na zastosowaniu jako kryterium ustalenia kwoty należnego odszkodowania wynagrodzenia przewidzianego dla sędziego sądu powszechnego posiadającego grupę zaszergowania HH03, z poszanowaniem różnorodności procedur zatrudnienia między sędzią honorowym a sędzią zawodowym zatrudnionym na czas nieokreślony, zastrzegając tylko na rzecz tego ostatniego (sędziego sądu powszechnego) prawo do awansu finansowego i zawodowego z tytułu wyższych kwalifikacji, a nie tylko z tytułu stażu pracy według klas i grup zaszergowania, jest zgodny ze wskazówkami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionymi w wyrokach UX i PG?

- 4) Wreszcie, czy art. 47 karty i warunki niezawisłości sądu wskazane przez Trybunał w wyroku UX, pkt 45–49, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 21 [decreto legislativo (dekretu ustawodawczego)] nr 116/2017, który przewiduje możliwość zastosowania wobec sądu odsyłającego środka polegającego na odwołaniu z urzędu sędziowskiego, według pełnego uznania Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa), bez jakiegokolwiek stopniowania kar dyscyplinarnych, nawet w przypadku, gdy ten sąd krajowy zamierza zastosować orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w postępowaniu głównym, naruszając uregulowanie krajowe mające zastosowanie do okoliczności faktycznych postępowania głównego oraz wspomniane orzecznictwo najwyższych sądów sądownictwa powszechnego i administracyjnego?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartej przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényészék (Węgry) w dniu 16 marca 2023 r. – VOLÁNBUSZ Zrt./Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

(Sprawa C-164/23, VOLÁNBUSZ)

(2023/C 189/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Törvényészék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VOLÁNBUSZ Zrt.

Druga strona postępowania: Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006 ⁽¹⁾ pojęcie „baz[y] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” można interpretować w ten sposób, że oznacza ono konkretne miejsce, w którym kierowca zwykle pracuje, to znaczy placówkę lub parking przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie pasażerskiego transportu drogowego lub inny punkt geograficzny określony jako miejsce rozpoczęcia trasy, z którego kierowca regularnie podejmuje wykonywanie pracy i do którego powraca po zakończeniu pracy, w ramach normalnego wykonywania swoich obowiązków i bez wykonywania szczególnych poleceń pracodawcy?
- 2) Czy dla celów oceny, czy określone miejsce stanowi „baz[ę] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że miejsce to posiada odpowiednie udogodnienia (na przykład pomieszczenia higieniczne i socjalne, miejsce odpoczynku)?
- 3) Czy dla celów oceny, czy określone miejsca stanowią bazę pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje, w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006, ma znaczenie okoliczność, że położenie tych konkretnych miejsc stanowiących bazę jest korzystne dla pracowników (kierowców), gdyż w każdym razie znajdują się one bliżej ich miejsc zamieszkania niż zakłady i oddziały przedsiębiorstwa wpisane do rejestru handlowego, w związku z czym czas dojazdu kierowców jest krótszy niż czas, który musieliby poświęcić, gdyby rozpoczęli i kończyli pracę w tych zakładach lub oddziałach?

- 4) W przypadku gdy zawarte w art. 9 ust. 3 rozporządzenia nr 561/2006 pojęcie „baz[y] pracodawcy, gdzie kierowca zazwyczaj pracuje” nie może zostać zdefiniowane jako konkretne miejsce, w którym kierowca zwykle pracuje, to znaczy placówka lub parking przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie pasażerskiego transportu drogowego lub inny punkt geograficzny określony jako miejsce rozpoczęcia trasy, z którego kierowca regularnie podejmuje wykonywanie pracy i do którego powraca po zakończeniu pracy, w ramach normalnego wykonywania swoich obowiązków i bez wykonywania szczególnych poleceń pracodawcy, czy definicję tego pojęcia zawartego w rozporządzeniu nr 561/2006 można uznać za przepis dotyczący warunków pracy, w odniesieniu do którego pracodawcy i pracownicy tego sektora mogą przyjąć w układach zbiorowych lub w inny sposób przepisy korzystniejsze dla pracowników, biorąc pod uwagę motyw 5 wspomnianego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. 2006, L 102, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Mark- och miljööverdomstolen) (Szwecja) w dniu 17 marca 2023 r. – Naturvårdsverket/Nouryon Functional Chemicals AB

(Sprawa C-166/23, Nouryon Functional Chemicals)

(2023/C 189/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt (Mark- och miljööverdomstolen)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Naturvårdsverket

Druga strona postępowania: Nouryon Functional Chemicals AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączenie odnoszące się do jednostek spalania odpadów niebezpiecznych przewidziane w pkt 5 załącznika I do dyrektywy w sprawie handlu przydziałami emisji (¹), z którego wynika, że zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych ma obejmować wszystkie jednostki, w których dochodzi do spalania paliwa inne niż jednostki spalania odpadów niebezpiecznych – ma zastosowanie do wszystkich jednostek, w których spala się odpady niebezpieczne, czy też warunkiem zastosowania wyłączenia jest jakiś czynnik kwalifikujący? Jeżeli taki czynnik kwalifikujący jest konieczny, czy decydujące znaczenie dla zastosowania wyłączenia ma przeznaczenie takiej jednostki, czy też znaczenie mogą mieć również inne czynniki?
- 2) Jeżeli decydujące znaczenie ma przeznaczenie jednostki, to czy wyłączenie ma zastosowanie również wówczas, gdy głównym celem funkcjonowania jednostki, w której spala się odpady niebezpieczne, jest cel inny niż to spalanie?
- 3) Jeżeli wyłączenie ma zastosowanie wyłącznie do jednostki, której głównym celem funkcjonowania jest spalanie odpadów niebezpiecznych, jakie kryteria należy stosować przy ocenie celu funkcjonowania?
- 4) Jeżeli decydujące przy ocenie jest to, czy jednostkę należy uznać za integralną część działania w instalacji, dla której zgodnie z dyrektywą wymagane jest zezwolenie, na przykład w rozumieniu sekcji 3.3.3 wytycznych Komisji, to jakie wymogi muszą być spełnione, aby jednostka była uznawana za jego integralną część? Czy można przykładowo wymagać, aby bez tej jednostki produkcja była niemożliwa lub niedopuszczalna (zob. wytyczne Komisji, s. 14, przypis 14), czy też wystarczy, aby jednostka była technicznie powiązana z instalacją i przyjmowała odpady niebezpieczne wyłącznie z tej instalacji?

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 marca 2023 r. – trendtours Touristik GmbH / SH

(Sprawa C-170/23, trendtours Touristik)

(2023/C 189/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i strona wnosząca odwołanie: trendtours Touristik GmbH

Strona powodowa i druga strona postępowania odwoławczego: SH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 12 ust. 2 zdanie pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że organizatorowi nadal przysługuje odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy, jeżeli w momencie podróży nie występuje już znaczący wpływ nadzwyczajnych, nieuniknionych okoliczności, nawet jeżeli wcześniej miały występować takie okoliczności, które skutkowałyby znaczącym wpływem, czy też dla oceny kwestii, czy nadzwyczajne, nieuniknione okoliczności skutkują znaczącym wpływem na podróż, istotna jest wyłącznie decyzja oparta na prognozie z chwili złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy?
- 2) Na wypadek gdyby istotna była decyzja oparta na prognozie, do kiedy podróżny musi wstrzymać się ze złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy, by nie musieć płacić z tego tytułu odszkodowania, nawet jeżeli istotny wpływ nadzwyczajnych, nieuniknionych okoliczności przestanie następnie występować?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 28 marca 2023 r. – Autorità di regolazione dei trasporti/Lufthanza Linee Aeree Germaniche i in.

(Sprawa C-204/23, Lufthanza Linee Aeree Germaniche i in.)

(2023/C 189/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità di regolazione dei trasporti

Druga strona postępowania: Lufthanza Linee Aeree Germaniche i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 5 dyrektywy 2009/12/WE⁽¹⁾ – przepisy dotyczące sektora portów lotniczych – należy interpretować w ten sposób, że finansowanie organu musi odbywać się wyłącznie w drodze opłat lotniskowych, lub też nie może ono odbywać się również w drodze innych form finansowania, takich jak nałożenie obowiązku uiszczenia składki (sąd odsyłający uważa, że pobierania kwot przeznaczonych na finansowanie organu w drodze opłat lotniskowych stanowi dla państwa członkowskiego jedynie opcję)?

- 2) Czy opłaty lub składka, które mogą być nałożone w celu finansowania organu nadzorującego w rozumieniu art. 11 ust. 5 dyrektywy 2009/12 muszą odnosić się jedynie do konkretnych usług i kosztów – w każdym razie niewskazanych w dyrektywie – czy też nie wystarcza, że odnoszą się one do kosztów operacyjnych organu, wykazanych w budżetach przedstawionych organom rządowym i kontrolowanych przez nie?
- 3) Czy art. 11 ust. 5 dyrektywy 2009/12 należy interpretować w ten sposób, że opłaty mogą być nakładane wyłącznie na podmioty mające siedzibę w państwie, które ustanowiło organ lub podmioty zarejestrowane na podstawie prawa tego państwa, oraz czy może to mieć zastosowanie również w przypadku składek pobieranych na cele funkcjonowania organu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (Dz.U. 2009, L 70, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 30 marca 2023 r. – AX**

(Sprawa C-208/23, Martiesta (¹))

(2023/C 189/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 i 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania (²) należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wykonujący nakaz powinien odmówić lub, w każdym razie, odroczyć przekazanie kobiety w ciąży lub matki mieszkającej z małoletnimi dziećmi?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 1 ust. 2 i 3 oraz art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW są zgodne z art. 3, 4, 7, 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, również w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, w zakresie, w jakim nakazują one przekazanie kobiety w ciąży lub matki powodując zerwanie więzi z małoletnimi dziećmi, z którymi ona zamieszkuje, z pominięciem „best interest of the child” (najlepszego interesu dziecka)?

(¹) Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

(²) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-210/23)

(2023/C 189/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Caro de Sousa i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji art. 2 ust. 4, art. 4 ust. 5 lit. b), art. 6 ust. 2 lit. d), art. 8a ust. 4 i art. 4 ust. 3 w związku z pkt 2 lit. b) i c) ppkt (vi) załącznika III do dyrektywy 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ⁽²⁾, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2011/92/UE.
- Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Republika Portugalska nie dokonała prawidłowej transpozycji do portugalskiego porządku prawnego szeregu artykułów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. (zwanej dalej, w zaktualizowanej i skonsolidowanej wersji, „dyrektywą”). W dniu 11 października 2019 r. Komisja skierowała do Republiki Portugalskiej wezwanie do usunięcia uchybienia. Następnie w dniu 12 listopada 2021 r. do Republiki Portugalskiej przesłano uzasadnioną opinię. Komisja wnosi obecnie niniejszą skargę w oparciu o następujące zarzuty:

- Republika Portugalska naruszyła art. 2 ust. 4 dyrektywy, nie ograniczając w odniesieniu do procedur oceny oddziaływania na środowisko (zwanej dalej „OOŚ”) wynikającego z tego przepisu wyłączenia do przypadków, w których zastosowanie przepisów [dyrektywy] mogłoby mieć szkodliwy wpływ na cel przedsięwzięcia.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 5 dyrektywy, przewidując, że niektóre przedsięwzięcia nie podlegają OOŚ, jeżeli organ oceniający nie wyda opinii w ustawowym terminie w przedmiocie poddania tych przedsięwzięć OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 6 ust. 2 dyrektywy, nie przewidując, by ogół społeczeństwa był informowany za pomocą właściwych środków, gdy tylko można zasadnie tego oczekiwać, o charakterze możliwych decyzji lub, w stosownych przypadkach, o projekcie decyzji OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 8a ust. 4 dyrektywy, nie przewidując, że rodzaje parametrów, które mają być monitorowane, oraz okres monitorowania, określone w decyzji zezwalającej na przedsięwzięcie, muszą być proporcjonalne do charakteru, lokalizacji i wielkości przedsięwzięcia oraz do znaczenia jego oddziaływania na środowisko.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 3 dyrektywy w związku z pkt 2 lit. b) załącznika III do tej dyrektywy, nie włączając „dostępności” zasobów naturalnych jako istotnego kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie powinno zostać poddane OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 3 dyrektywy w związku z pkt 2 lit. c) ppkt (vi) załącznika III do tej dyrektywy, nie odwołując się do „przepisów unijnych” lub do obszarów „co do których uznaje się, że nie są już zachowane te normy” przy wyliczeniu elementów istotnych dla określenia obszarów, na których zdolność absorpcji środowiska naturalnego powinna być oceniana jako istotne kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie powinno zostać poddane OOŚ.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 124, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 lutego 2023 r. w sprawie T-81/22 Euranimi/Komisja wniesione w dniu 17 kwietnia 2023 r. przez European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi)

(Sprawa C-252/23 P)

(2023/C 189/35)

Język postępowania: angielski

Strona

Wnosząca odwołanie: European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, V. Villante, avvocati, P. Gjortler, advokat.)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne;
- uchylene zaskarżonego postanowienia oraz uznanie skargi wniesionej przez Euranimi za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy do Sadu celem rozpatrzenia skargi Euranimi co do istoty;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy: naruszenie prawa w ramach wykładni art. 263 akapit czwarty in fine TFEU oraz w szczególności wymogu „bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania” – błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych.

Zarzut drugi: naruszenie prawa w ramach wykładni art. 263 akapit czwarty in fine TFEU oraz wymogu i pojęcia aktu prawnego, który nie wymaga środków wykonawczych – błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych i przeinaczenie dowodów.

Zarzut trzeci: błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych i przeinaczenie dowodów.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – PP i in./Parlament

(Sprawa T-39/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Kryzys sanitarny związany z pandemią COVID-19 – Decyzja zezwalająca na wykonywanie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy celem opieki nad bliskimi zamieszkującymi poza miejsce zatrudnienia – Brak możliwości wykonywania telepracy poza miejsce zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy – Nieprawidłowości w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi – Decyzja uwzględniająca wniosek o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy – Brak interesu prawnego – Niedopuszczalność – Wynagrodzenie – Zawieszenie dodatku zagranicznego – Artykuły 62 i 69 regulaminu pracowniczego – Naruszenie art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego]

(2023/C 189/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: PP, PQ, PR, PS, PT (przedstawiciel: M. Casado García-Hirschfeld, avocate)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr, D. Boytha i M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 270 TFUE skarżący żądają zasadniczo, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego: z dnia 14 kwietnia 2020 r. zezwalających PQ i PS na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia z powodu pandemii COVID-19; z dnia 18 maja 2020 r. zezwalającej PP na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia z powodu pandemii COVID-19; z dni 7, 15, 16 kwietnia i 19 maja 2020 r. zawieszających wypłatę dodatku zagranicznego skarżącym w okresie ich pracy poza miejscem zatrudnienia oraz z dnia 6 maja 2020 r. o podjęciu działań w celu odzyskania kwot wypłaconych PR i PT nienależnie oraz, po drugie, naprawienia szkody, jaką ponieśli w wyniku tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2020 r. o zawieszeniu dodatku zagranicznego PP.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2020 r. o zawieszeniu dodatku zagranicznego PR.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2020 r. o zawieszeniu dodatku zagranicznego PQ.
- 4) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2020 r. o zawieszeniu dodatku zagranicznego PS.
- 5) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2020 r. o zawieszeniu dodatku zagranicznego PT.
- 6) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 7) PP, PS, PR, PQ i PT pokryją połowę własnych kosztów postępowania.
- 8) Parlament pokryje, poza własnymi kosztami postępowania, połowę kosztów poniesionych przez PP i PS oraz PR, PQ i PT.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Gerhard Grund Gerüste/EUIPO – Josef-Grund-Gerüstbau (Josef Grund Gerüstbau)

(Sprawa T-749/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Josef Grund Gerüstbau – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy grund – Względna podstawa unieważnienia – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 189/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gerhard Grund Gerüste e.K. (Kamp-Lintfort, Niemcy) (przedstawiciel: P. Lee, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Eberl, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Josef-Grund-Gerüstbau GmbH (Erfurt, Niemcy) (przedstawiciel: T. Staupendahl, adwokat)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 września 2021 r. (sprawa R 1925/2020-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gerhard Grund Gerüste e. K. zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – OD/Eurojust

(Sprawa T-61/22) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Tymczasowe przeniesienie z urzędu w interesie służby – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego – Wniosek o udzielenie wsparcia – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Tymczasowe odseparowanie od siebie stron konfliktu – Pojęcie „aktu niekorzystnego” – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność]

(2023/C 189/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OD (przedstawiciel: N. de Montigny, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (przedstawiciele: A. Terstegen-Verhaag i M. Castro Granja, pełnomocnicy, które wspierali D. Waelbroeck i A. Duron, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżąca żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 17 czerwca 2021 r., którą Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) postanowiła o jej tymczasowym przeniesieniu na stanowisko [poufne], oraz w razie potrzeby decyzji z dnia 21 października 2021 r., którą Eurojust oddalił jej zażalenie z dnia 22 czerwca 2021 r., a po drugie, naprawienie szkody, jaką miała ponieść w następstwie tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) z dnia 17 czerwca 2021 r. o tymczasowym przeniesieniu z urzędu OD na stanowisko [poufne].
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Eurojust pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez OD.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Siemens/Parlament

(Sprawa T-74/22) (¹)

[Zamówienia publiczne – Zamówienia publiczne na roboty budowlane – Postępowanie przetargowe – Modernizacja systemu przeciwpożarowego w budynkach Parlamentu w Strasburgu – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innym oferentom – Odpowiedzialność pozaumowna]

(2023/C 189/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Siemens SAS (Saint-Denis, Francja) (przedstawiciele: E. Berkani i M. Blanchard, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i V. Naglič, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze strona skarżąca żąda, tytułem głównym na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 8 grudnia 2021 r. o niewybraniu ofert złożonych przez grupę składającą się ze strony skarżącej i Eiffage Énergie Systèmes – Alsace Franche-Comté w ramach części 1 i 2 przetargu 06A 70/2021/M004, dotyczącego modernizacji systemu przeciwpożarowego w budynkach Parlamentu w Strasburgu, oraz o udzieleniu zamówienia innym oferentom i, posiłkowo na podstawie 268 TFUE, naprawienia szkody, którą miała ponieść w następstwie wydania zaskarżonych decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Siemens SAS zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – OQ/Komisja

(Sprawa T-162/22) (¹)

[Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna – Wydalenie ze służby bez obniżenia praw do emerytury – Artykuł 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 189/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OQ (przedstawiciele: N. Maes i J.-N. Louis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Bohr i L. Vernier, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżący żąda stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 maja 2021 r., którą Komisja nałożyła na niego karę dyscyplinarną wydalenia ze służby bez obniżenia praw do emerytury, a po drugie, decyzji z dnia 15 grudnia 2021 r., którą Komisja oddaliła jego zażalenie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) OQ pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2023 r. – Zitro International/EUIPO – e-gaming (Smiley noszący cylinder)

(Sprawa T-491/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego postać smiley noszącą cylinder – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający postać fantastyczną – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 189/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zitro International Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: A. Canela Giménez, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Stoyanova-Valchanova i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: e-gaming s. r. o. (Praga, Republika Czeska)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 30 maja 2022 r. (sprawa R 2005/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zitro International Sàrl pokrywa własne koszty.
- 3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 z 3.10.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Eggers & Franke/EUIPO – E. & J. Gallo Winery (EF)**(Sprawa T-183/22) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu –
Umorzenie postępowania]**

(2023/C 189/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eggers & Franke Holding GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: A. Ebert-Weidenfeller i H. Förster, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Nicolás Gómez i T. Klee, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: E. & J. Gallo Winery (Modesto, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: V. von Bomhard i J. Fuhrmann, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lutego 2022 r. (sprawa R 729/2021-5) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między E. & J. Gallo Winery a Eggers & Franke Holding GmbH.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Eggers & Franke Holding GmbH i E. & J. Gallo Winery pokrywają własne koszty oraz, każda z nich po połowie, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Eggers & Franke/EUIPO – E. & J. Gallo Winery (E & F)**(Sprawa T-184/22) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu –
Umorzenie postępowania]**

(2023/C 189/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eggers & Franke Holding GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: A. Ebert-Weidenfeller i H. Förster, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Nicolás Gómez i T. Klee, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: E. & J. Gallo Winery (Modesto, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: V. von Bomhard i J. Fuhrmann, adwokaci)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2022 r. (sprawa R 730/2021-5) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między E. & J. Gallo Winery a Eggers & Franke Holding GmbH.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Eggers & Franke Holding GmbH i E. & J. Gallo Winery pokrywają własne koszty oraz, każda z nich po połowie, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2023 r. – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils (Near-to-Prime)

(Sprawa T-472/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny uniijny znak towarowy Near-to-Prime – Bezwzględna podstawa unieważnienia – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2023/C 189/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mocom Compounds GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: J. Bornholdt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: T. Klee, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Centemia Conseils (Angevillers, Francja)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 24 maja 2022 r. (sprawa R 2178/2021-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako prawnie oczywiście bezzasadna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2023 r. – Medel i in./Komisja

(Sprawa T-116/23)

(2023/C 189/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel) (Strasburg, Francja), International Association of Judges (Rzym, Włochy), Association of European Administrative Judges (Trewir, Niemcy), Stichting Rechters voor Rechters (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: C. Zatschler, SC, E. Egan McGrath, barrister at law, A. Bateman I M. Delargy, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności umowy w sprawie finansowania zawartej między Komisją a Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia 2021/241 i datowanej na dzień 24 sierpnia 2022 r.;
- stwierdzenie nieważności umowy pożyczki zawartej między Komisją a Rzeczpospolitą Polską zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia 2021/241 i datowanej na dzień 24 sierpnia 2022 r.; oraz
- nakazanie Komisji pokrycia własnych kosztów i kosztów strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zatwierdzenia oceny planu odbudowy i zwiększania odporności Polski (zwana dalej „decyzją wykonawczą Rady”), na podstawie której Komisja zawarła wyżej wymienione umowy w sprawie finansowania i pożyczki (zwane dalej „spornymi umowami w sprawie finansowania i pożyczki”), jest nieważna z tego powodu, że Rada nie poszanowała orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wpływającego w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982), wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), postanowieniu z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska (C-791/19 R, EU:C:2020:277) oraz postanowieniu wiceprezesa Trybunału z dnia 14 lipca 2021 r., Komisja/Polska (C-204/21 R, EU:C:2021:593) i naruszyła art. 2 i art. 13 ust. 2 TUE.

Strona skarżąca podnosi ponadto w ramach tego zarzutu, że Rada przekroczyła swoje kompetencje w zakresie, w jakim dążyła do określenia, w jaki sposób Polska powinna zastosować się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (zwanej dalej „Izbą Dyscyplinarną”).

2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna z powodu naruszenia przez Radę art. 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), zgodnie z ich wiążącą wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że kamienie milowe, na których opiera się decyzja wykonawcza Rady, naruszają art. 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 karty, ponieważ:

- nadają orzeczeniom Izby Dyscyplinarnej skutki prawne, zamiast uznać je za nieważne,
 - nakładają na sędziów dotkniętych bezprawnymi orzeczeniami Izby Dyscyplinarnej dodatkowe obciążenia proceduralne, wprowadzają niejasność i opóźnienia, gdyż zobowiązują ich do zainicjowania nowego postępowania przed nowo utworzoną izbą Sądu Najwyższego w celu odzyskania dobrego imienia; oraz
 - nie przewidują nawet, że sędziowie ci zostaną, przynajmniej tymczasowo, przywróceniu do orzekania w oczekiwaniu na wynik ewentualnego ponownego rozpoznania ich sprawy.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ kamienie milowe F1G, F2G i F3G przewidziane w decyzji wykonawczej Rady są niewystarczające do przywrócenia skutecznej ochrony sądowej w Polsce, która jest warunkiem wstępnym funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznej. Strona skarżąca twierdzi, że decyzja wykonawcza Rady narusza w związku z tym art. 20 ust. 5 lit. e) i art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. 2021, L 57, s. 17; sprostowanie Dz.U. 2021, L 410, s. 197), a także art. 325 TFUE, które wymagają skutecznych i skutecznych kontroli wewnętrznych.
 4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ Rada naruszyła prawo lub popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2021/241, zatwierdzając kamienie milowe jako „adekwatne ustalenia” pozwalające na zapobieganie korupcji w Polsce, a także jej wykrywanie i eliminowanie.
 5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca podnosi, że decyzja wykonawcza Rady jest nieważna, ponieważ Rada nie uzasadniła odpowiednio zaskarżonej decyzji, przez co naruszyła art. 296 TFUE, art. 41 karty praw podstawowych oraz zasady prawa Unii.

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zawarte przez Komisję sporne umowy w sprawie finansowania i pożyczki wykraczają poza uprawnienia przyznane Komisji na mocy decyzji wykonawczej Rady i rozporządzenia (UE) 2021/241, a tym samym naruszają prawo Unii, ponieważ art. 6 ust. 5 i art. 18 ust. 1 umowy w sprawie finansowania oraz art. 7 ust. 5 i art. 28 ust. 1 umowy pożyczki przewidują możliwość wypłaty finansowania nawet bez poszanowania kamieni milowych w dziedzinie praworządności F1G, F2G i F3G, przewidzianych w decyzji wykonawczej Rady.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Swenters/Komisja Europejska

(Sprawa T-142/23)

(2023/C 189/46)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ivo Swenters (Hasselt, Belgia) (przedstawiciel: J. Coninx, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną pod względem formy i treści;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi dwa zarzuty na poparcie skargi na decyzję z dnia 13 stycznia 2023 r., w której Komisja odrzuciła jej skargę administracyjną dotyczącą naruszeń art. 101 i 102 TFUE popełnionych przez SCR-Sibelco NV, Cimenteries C.B. R. Cementbedrijven NV, Grintbedrijf SBS NV, Kiezelgroeve Varenberg NV, Dragages Gravieres et Travaux (Dragratra) NV, Sibelco Nederland BV, Van Nieuwpoort Groep BV, Heidelbergcement AG i Hülskens Holding GmbH & Co (sprawa AT.40683 – Belgian Sand).

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybienia obowiązkowi przeprowadzenia dochodzenia i obowiązkowi uzasadnienia.

Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego zbadania okoliczności i porozumień przywołanych przez stronę skarżącą, pomimo istnienia najpoważniejszych ograniczeń konkurencji. Argumenty podniesione przez stronę skarżącą zostały odrzucone bez jakiegokolwiek badania, a w zaskarżonej decyzji Komisja ogranicza się do pobieżnych i powierzchownych ustaleń.

2. Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowej oceny przez Komisję interesu Unii.

Komisja błędnie uznała, że naruszenia, na które powołuje się strona skarżąca, wydają się ograniczać do jednego państwa członkowskiego i tym samym nie uwzględniła międzynarodowego zasięgu okoliczności faktycznych. Komisja nie uwzględniła również czasu trwania naruszeń i błędnie uznała, że sądy oraz organy krajowe są właściwe do badania praktyk antykonkurencyjnych, na które powołuje się strona skarżąca.

**Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2023 r. – Innovation & Entrepreneurship Business School /
EUIPO – Thinksales (Sales School Powered by IEBS)**

(Sprawa T-182/23)

(2023/C 189/47)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Innovation & Entrepreneurship Business School, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: L. Torrents Homs, abogada)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Thinksales, SL (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Sales School Powered by IEBS – zgłoszenie nr 18 274 899

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie R 834/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do towarów i usług, co do których odrzucono zgłoszenie spornego znaku towarowego;
- zarejestrowanie spornego znaku towarowego w całości;
- obciążenie EUIPO niniejszego kosztami postępowania, a także obciążenie Thinksales kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2023 r. – Insomnia/EUIPO – Black Insomnia Coffee (BLACK
INSOMNIA)**

(Sprawa T-185/23)

(2023/C 189/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Insomnia Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: L. Cassidy, A. Reynolds i P. Smyth, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Black Insomnia Coffee Co. Ltd (Winchester, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BLACK INSOMNIA” – zgłoszenie nr 18 128 257

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 lutego 2023 r. w sprawach R 692/2022-1 i R 692/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim oddala ona odwołanie w sprawie R 679/2022-1 i odmawia rejestracji znaku towarowego dla wszystkich spornych towarów z klasy 25;
- nakazanie EUIPO zapłaty kosztów postępowania skarżącego (na podstawie art. 133 i 134 ust. 1 Regulaminu postępowania przed Sądem).

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2023 r. – Insomnia/EUIPO – Black Insomnia Coffee (BLACK INSOMNIA COFFEE COMPANY)

(Sprawa T-186/23)

(2023/C 189/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Insomnia Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: L. Cassidy, A. Reynolds i P. Smyth, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Black Insomnia Coffee Co. Ltd (Winchester, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „BLACK INSOMNIA COFFEE COMPANY” – zgłoszenie nr 18 128 261

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 lutego 2023 r. w sprawach R 671/2022-1 i R 678/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim oddala ona odwołanie w sprawie R 678/2022-1 i odmawia rejestracji znaku towarowego dla wszystkich spornych towarów z klasy 25;
- nakazanie EUIPO zapłaty kosztów postępowania skarżącego (na podstawie art. 133 i 134 ust. 1 Regulaminu postępowania przed Sądem).

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – IU Internationale Hochschule / EUIPO (IU International University of Applied Sciences)**(Sprawa T-188/23)**

(2023/C 189/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* IU Internationale Hochschule GmbH (Erfurt, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin A. Heise)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego IU International University of Applied Sciences – zgłoszenie nr 1 628 092*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2023 r. w sprawie R 1951/2022 1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 72 ust. 2 w związku z art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – The Mochi Ice Cream Company/EUIPO (my mochi)**(Sprawa T-189/23)**

(2023/C 189/51)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* The Mochi Ice Cream Company LLC (Vernon, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Zalewska-Orabona, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego my mochi – zgłoszenie nr 1 598 762

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie R 1684/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2023 r. – Peikko Group / EUIPO – Anstar (Kształt belek metalowych do budowy)

(Sprawa T-192/23)

(2023/C 189/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peikko Group Oy (Lahti, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci M. Müller i A. Fottner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Anstar Oy (Villähde, Finlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt belek metalowych do budowy) – unijny znak towarowy nr 18 139 145

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawie R 2180/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO i Anstar Oy kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed izbą odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2023 r. – MegaFon/Rada**(Sprawa T-193/23)**

(2023/C 189/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: MegaFon OAO (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: J. Grand d'Esnon, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2023/427 ⁽¹⁾ z dnia 25 lutego 2023 r. w zakresie w jakim dotyczy ono MegaFon;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2023/434 ⁽²⁾ z dnia 25 lutego 2023 r. w zakresie w jakim dotyczy ona MegaFon;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności:
 - załącznika IV do rozporządzenia (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. w zakresie w jakim dotyczy MegaFon;
 - załącznika IV do decyzji 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r., w zakresie w jakim dotyczy MegaFon;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 140 lit. b) regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej. Skarżąca uważa, że Rada nie zawiadomiła jej wcześniej o decyzji o wpisie MegaFon do załącznika IV rozporządzenia (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. i o decyzji 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r., (zwanym dalej „aktami z 31 lipca 2014 r.”) i nie dała jej możliwości przedstawienia jej uwag, podczas gdy, zdaniem skarżącej, Rada była do tego zobowiązana zgodnie z zasadami poszanowania prawa do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia decyzji o wpisie MegaFon do załącznika IV aktów z 31 lipca 2014 r. Skarżąca zarzuca Radzie brak przedstawiania jej uzasadnienie leżącego u podstaw dokonania jej wpisu do załącznika IV aktów z 31 lipca 2014 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem nałożonych na skarżącą sankcji w zakresie w jakim wynikają one z błędu w ocenie, z tego powodu, że podstawy uzasadniające nałożenie sankcji są błędne, a w każdym razie nie są wykazane.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przez akty z dnia 25 lutego 2023 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2023/427 z dnia 25 lutego 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2023, L 59 I, s. 6).

⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2023/434 z dnia 25 lutego 2023 r. w sprawie zmiany decyzji 2014/512/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2023, L 59 I, s. 593).

**Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2023 r. – Fractal Analytics/EUIPO – Fractalia Remote Systems
(FRACTALIA)**

(Sprawa T-194/23)

(2023/C 189/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fractal Analytics, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fractalia Remote Systems, SL (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy FRACTALIA – unijny znak towarowy nr 3 620 887

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 stycznia 2023 r. w sprawie R 859/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 w związku z art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 19 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2023 r. – CRA / Rada

(Sprawa T-201/23)

(2023/C 189/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Communications Regulatory Authority (CRA) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci T. Clay, T. Zahedi Vafa i K. Mehtiyeva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 2023/152 ⁽¹⁾ z dnia 23 stycznia 2023 r., jako niezgodnego z prawem Unii Europejskiej w zakresie, w jakim nazwę strony skarżącej umieszczono w załączniku I do rozporządzenia nr 359/2011.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nadużycia władzy, jakiego dopuściła się Rada Unii Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że decydując o umieszczeniu jej nazwy w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi, Rada dopuściła się nadużycia władzy ze względu na to, że wspomniana decyzja została przyjęta jedynie ze względu na więź statutową istniejącą między skarżącą a rządem Islamskiej Republiki Iranu.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego aktu. Zdaniem skarżącej uzasadnienie przedstawione w celu uzasadnienia decyzji Rady stanowi jedynie domniemanie faktyczne, którego błędny charakter wywiera wpływ na ważność uzasadnienia. To czysto formalne uzasadnienie decyzji skutkuje odwróceniem ciężaru dowodu, zobowiązującym skarżącą do wykazania negatywnej okoliczności dla celów zaskarżenia umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
3. Zarzut trzeci, dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych. Skarżąca podnosi, że Rada, po pierwsze, popełniła oczywisty błąd w ocenie i, po drugie, błędnie uzasadniła decyzję o umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Skarżąca twierdzi, że sankcje przyjęte wobec Iranu doprowadziły do zatrzymania szczególnie użytecznych dla niej urządzeń, z których jedno jest używane w celu uniknięcia nakładania się częstotliwości irańskich z częstotliwościami sąsiednich państw, a drugie – Location Based System – do precyzyjnego lokalizowania podłączonych urządzeń. Ponadto nieproporcjonalny charakter decyzji Rady wyraża się szerokim zakresem skutków wywieranych przez środki przyjęte wobec skarżącej, w związku z czym jej zdolność do wykonywania zadań w interesie ogólnym jest poważnie naruszona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2023/152 z dnia 23 stycznia 2023 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. 2023, L 20 I, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2023 r. – Studiocal/EUIPO – Leonine Distribution (ARTHAUS)

(Sprawa T-203/23)

(2023/C 189/56)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Studiocal GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: T. Dolde i C. Zimmer, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Leonine Distribution GmbH (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy ARTHAUS – unijny znak towarowy nr 6 988 216

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2023 r. w sprawie R 1532/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej za dopuszczalny wniosek o unieważnienie prawa do znaku na podstawie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 63 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2023 r. – Studiocanal/EUIPO – Leonine Distribution (ARTHAUS)**(Sprawa T-204/23)**

(2023/C 189/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Studiocanal GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: T. Dolde i C. Zimmer, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Leonine Distribution GmbH (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy ARTHAUS – unijny znak towarowy nr 6 988 984

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2023 r. w sprawie R 1533/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej za dopuszczalny wniosek o unieważnienie prawa do znaku na podstawie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 63 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL